

ΠΡΩΤΟ ΠΡΩΤΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσια
 και χαρά 'στον ποχέο γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον, μετρούντες χρόνον
 'στην γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Τόν δρον μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ
 Γράμματα και συνδρομαί— απ' εύθείας προς έμέ.
 Συνδρομή για κάθε χρόνο— ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
 Για τά ξένα όμως μέρν— δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο δ χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου Τσελεπιά
 ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» ανελλιπτά
 με την ανάλογον τιμήν, κι' όποιος απ' έξω θέλει
 δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλην.

'Ενδεκα του Μάν τωρα,
 και γαιδούρια πέρνουν φόρα.

'Εξήντα τέσσερα ούν επτακόσια
 κι' εις Ιπποδρομία σκόνη λυσόσια.

'Αγώνες 'Ιππικοί:
 όντως 'Ελληνικοί.

- Π.—Είς τούς μεγάλους ίππικούς, καθώς δέν αμειβάλλω,
 θά 'πήγες δίχως άλλο.
- Φ.—Τήν Κοινωνίαν, Περικλή, συντρέχοντες τήν Φίλιππον
 έσπευσαν με τούς τρανούς
 προς τούς αγώνας τούς κλεινούς,
 σέ σπόρτσμαν νά τρυφήσωμεν και θέμα 'παιούλυτον.

'Ω! χαίρε, κράτος ίππικών και πλήρες εύνομίας,
 φιλιππων στίβος σέ καλεί.
 κι' είπα κι' έγω 'στην Φασουλή:
 δεύτε κι' έμεις ως σπείσωμεν εις τας Ιπποδρομίας,
 εσύ νά γίνης 'Αμαζών, δηλ θροσά και χέρσι,
 κι' έγω νά γίνω τ'όκειυ και σπόρτσμαν καβαλάρης.

'Αφήσωμεν προς τό παρόν μεταλλευμάτων ρυθον,
 και με φροντίδας αληθεις και μ' έρωτα και κόπον
 δεύτε καλλιεργήσωμεν τήν γενεάν των ίππων
 καθώς καλλιεργήσωμεν κι' εκείνην των ανθρώπων.

Προς τούτους τώρα στρέψωμεν
 κι' ίππους αγώνων θρέψωμεν,
 κι' εις μάχας εξορμήσωμεν σφιγγάντες εξ' άνδρείας
 με τέλογα τής αστραπής και τής καβαλαρίας.

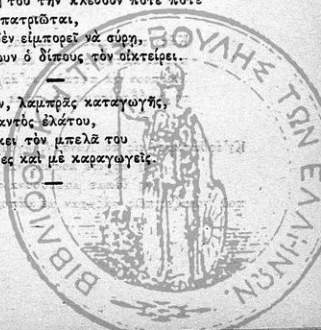
'Ιππος, ζων αμυαλιών
 και προς έλους άρεστών,
 δόξα τώσαν Βασιλείων,
 χαρμονή πολεμιστών.

'Ιππος, ζων ευγενές,
 που και κάθε κουενές
 δεαν τό καβαλκικεύ
 τούς πεζούς τούς κοροιδεύει.

'Ιππος, ώριον ζών, που θέλει χαλιναρία,
 έχον ούράν και χαιτίην και τέσσερα ποδάρια,
 ίππος, που θέλει σταύλο, σταυλίτη, πάστρα, πλύσιμο,
 σανό, κριθάρι, χόρτο, πετάλωμα και ζύσιμο.

'Αλλ' έμωσ τήν τροφή του τήν κλέβουν ποτέ ποτέ
 δίποδες πατριόται,
 και μήτε τώνα ποδι δέν ειμφορεί νά συρη,
 και τότε τόν τετράπου ο δίπους τόν οικτρείει.

'Ιππος, ώριον άλογον, λαμπρές καταγωγής,
 φίλος παντός έλάτου,
 μά βρίσκει τόν μετ'ά του
 με τούσους καροτερήδες και με καραγωγείς.

Ἴππος, ὠραῖον ἄλογον, ποῦ καὶ μὲ τὰ τραυδιά
μαρτύρια τραβᾷ,
κι' ἀπὸ τὸ πρῶτον μένος του δὲν μένει τὸ μισό του
κι' ὡς Ἀχαρνῶν γίνεται τοῦ πάλαι Δὸν-Κισώτου.

Ἴππος μετέχον ἀληθῶς τιμῶν καὶ μεγαλείου,
Ξάνθος, Βουκέφαλος ακιρῶν καὶ Δόρκων Ἡρακλείου,
ἄκχαμαντόπου, λιγερῶς, ἀντάξις Πινδάρου,
Ἴππος καρῶσαι, ἀραμπᾶ, καὶ βίλαφι καὶ κάρου.

Ἴππος, ποῦ μὲ τὸ κάλλος του σὲ κάνει νὰ χαζεύεις,
ἵππος πολέμων ἐξαιλλος μὲ πόδι σὺν φερόν,
ἵππος, τῶν ζῶων κούχημα, ποῦ κἄποτε τὸν ζέβεις
καὶ ἴσ' ὅτ' ἄκχαμαντόπηγο γὰρ νὰ τραβᾷ νερό.

Ἴππος εἰρήνης ἥρεμος, ποῦ κἄποτε κλωτσᾷ,
καὶ τᾶτιμά σου μούτσουνα τὰ κάνει σὺν πατσᾷ.
Ἴππος, ὅπου κι' οἱ σήμερον τὸν ψάλλουν τροβαδοῦροι,
ἐκ τούτου γίνεται θαρρῶ καὶ τὸ μισό γαϊδοῦρι,
ποῦ λέγεται κι' ἡμίονος καὶ ἴσ' ἂν ἀπλὴν μουλᾶρι,
λακτιζεὶ δὲ σὺν Βουλευτῆς ἔταν θυμῶς τὸν πάρη.

Ἀμέσως φέρτε τὸν γαϊδαρό μου
γὰρ νὰ τὸν μάθω σ' ἀγῶνας δρόμου,
καὶ νὰ πηδήσῃ κι' ἐκεῖνος φράκτας,
τάφρου, χαιμάφρου καὶ καταρακάτας.

Τέτοια φωνάζω ἴσ' ἂν Φασουλή μου,
κι' ἀμέσως βλέπω μὲς ἴσ' ἂν αὐλή μου
λαμπρῶ, περήφανο, καὶ δίχως σέλα
γαϊδοῦρι ζέστρωτο, τὸ λένε Τρέλλα.

Κτυπᾷ τὸ πόδι του, σκάβει τὸ χώμα,
μασσᾷ τὸ σίδερο, πῶχει ἴσ' ὅτ' στόμα,
κι' ἀγνίζου κόκκινα σὺν ματωμένα
καπούλια διάφανα καὶ φαγωμένα.

Τρῶν ἀλογόμυγας τὰ πσινά του
γὰρ νὰ πληθύνονται τὰ βάσανά του,
ὀλόβ' ἢ χιήτι του, τὰ δὲν ταῦτιξά,
καὶ τὰ ρουθούικα του φλόγα, φωτιά.

Ἀγῶνας ἄκουσε, γέραι θὰ πάρη,
καὶ τὴν οὐράρα του παίζει μὲ χάρη,
πότε ἴσ' ὅτ' σκέλιξ του τὴν μικροῦρτεϊ...
κρημα ποῦ πᾶγαίνε ἴσ' ὅν Ποδονίφτη.

Κᾶτι φερμάρισε κι' ἐμπρὸς πετεζέται,
πέρνε κητήρορο ποῦ δὲν κρατεζέται,
λάμπουν τὰ πέταλα κι' ἀρχίζει γκάρισμα...
τὸ καββαλίσαμε νὰ πάμε χάρισμα.

Κι' ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Λονσᾶν, ἦγον ἴσ' ὅν Ποδονίφτη,
κι' ἀρχισε κόσμος νὰ γελᾷ,
κι' ἴδκα μούτσουνα πολλὰ,
ποῦ ἴσ' ὅτι πῶς τᾶζουσαν μὲ κάποιον τυροτρόφτη.

Τὶ θέαμα, ποῦ σ' ἔκανε νὰ θέλῃς νὰ θαυμάσῃς,
ἐνόμιζες Ἡραστειον πῶς ἐξεροάγη σκόνῃς,
κι' ἀνέκραξα περὶτρομος μετὰ τῆς γυναικός μου:
τῆς Μαρτινίκας ἐκρηξίς, συντέλεια τοῦ κόσμου.

Τὸν Ἀμαζῶνον ἐβλεπες τὰ νέκ τὰ φουλάρια
νὰ κατακουραζάνται σὲ σχοῖνον καὶ πουρνάρια,
καὶ μαυρομάντικα ἔτρεχαν μὲ τῆσα βυζανάρια,
καὶ δὸς του κλαίγανε κι' αὐτὰ
ὅσο ἴσ' ἔμπορῶσαν δυνατὰ,
κι' οὐτ' ἔστρεφαν τοὺς τζόκευ νὰ δῶνε τὰ στριγγλιάρια.

Σκόνη λευκὴ καὶ κόκκινη, χρωμάτων διαφόρων,
ἀπέκρυβε τὸν οὐρανὸν καὶ τοῦ Λονσᾶν τὸν χῆρον,
καὶ μὲ στροφᾶς καὶ μ' ἐλιγμοῖς πολλοὺς καὶ διαφόρους
τῶν νέων καββαλάρηων ἐστούμπωνε τοὺς πόρους.

Βλέπω ἴσ' ἔμπρὸς μου καὶ τὴν Στέλλα καὶ τὸν Μπόμπι τοῦ
βλέπω κι' ἄλλα... πῶς τὰ λένε δὲν θυμοῦμαι καὶ καλά. [Μελᾶ,

Βλέπω τζόκευ στολαῖς,
ἄσπρα, μαύραι, παρδαλαῖς,
τοὺς καρὰδες, τοὺς ψαρηδες,
τῆς φοράδες, τοὺς ντουρῆδες,
τὸν Ἀπόλλων ἀντικρίζω καὶ τὸν Ζέφυρον παρῆκει,
βλέπω καὶ τὸν Μπιρπιλάκο, κι' ὁ Κισμέτ ὀλόρθος στέκει,
ὄλα πρώτης ἀλογάκια κι' ἀπὸ ράτσα διαλεκτὰ,
ξένα, ντόπια, καὶ μικτὰ.

Τοῦ Λονσᾶν κανεὶ δὲν βλέπει
τὴν σκονίστραν τὴν ὑπᾶταν,
ἵππος ἵππον ἀνατρέπει
κι' ἀναβάτης ἀναβάτην.

Ποῖα κόσμος, ποῖα σκόνη,
ποῦ φωνάζεις ὠχονοῦς,
καὶ θαρρῆξ πῶς ἐξισώνει
τοὺς ἀσῆρους καὶ τρανοῦς.

Κουκουλόνοιο ἄσπρα νέρη
καὶ τοὺς πρώτους τῆς Αὐλῆς...
στέμα σκόνῃς περισσότερῃ
Δικδόγους, Βασιλεῖς.

Τὸν περὶ τῶν ὄλων κῦβον
ρίπτουν εἰς τοὺς μαχητάς,
φεύγουν ἄλογα τὸν στίβον
κι' ἐξοροῦν ἴσ' ὅτ' ἑκατάς.

Ἰσ' ὅτ' χωράρια πανοικεῖ
τρέχουν Ἀμαζῶνες τῶσαι,
πανοικῆς κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ πατεῖς με καὶ πᾶσι σε.

Ἐφρῆζαν ὀλιπῶν πλῆθη
κι' ἀφθονῶς ἰδρῶς ἐχούθη
ἐκ σκονοστερῶν μετώπων
ἵππων, τζόκευ, κι' ἀνθρώπων.

Σπόρταραν κι' ἵπποι σφρηγηλοὶ
ἔπασαν ἀσπαίροντες,
νέοι πῆγανε πολλοὶ
κι' ἤλθαν ἄσπροι γέροντες.

Κι' ἐγὼ τῆς σκόνης ἔβλεπα τὸ νέον μεγαλειόν,
κι' ἐφώναξα περιχαρῆς: ὦ σκόνης μεταλλεῖον,
ὅπου δηλώσεις προκαλεῖς παντοτεινῆς μουμουράς,
κι' ἂν δὲν σ' ἐκμεταλλεῖται κανένας Τζῶν Τζαμουράς,
ὅμως ἐσὺ λυραίνεσαι τοῦ κόσμου τὴν τζα-μούρη...
Π.—Θὰ φῆς καμμιὰ ξανάστραφη γι' αὐτὸ τὸ καλαμπουρι.
Φ.—Δὲν πρέπει πάντα σοβαροὶ τὸν κόσμο νὰ σπουδάζουμε,
χρειάζονται καὶ χωρατὰ γιὰ νὰ διασκεδάζουμε.

Λοιπὸν μὰς τρόμαζε ποῦ λὲς ἵππων κι' ἵππεων βρόντος,
καὶ κραταῖος ἐμάχητο πρὸς Καπιτωσίην Τσότος,
πρὸς τοῦτους δ' ὁ Βερύκιος, ὁ δὲ Γεννηματᾶς
τὸ τί θὰ πῆ βερούκοο δέιχαι 'στούς μαχητάς,
μὰ κι' ἄλλοι διεκρίθησαν τῆς ἱππικῆς χορείας,
ἐνίκησε κι' ὁ Μπαρτουλιάς ὁ τῆς καββαλαρίας.

Εὐθὺς τὸν Πήγασο φέρτε, κι' ἡ σκόνη
γίνεται πέλαγος καὶ μὰς πλακόνει.
Νοιώθω τὸ χνάτο τῆς φωτιάς ζεστό,
ἔλα, κύρ Μέντιε, καὶ δὲν βασιτῶ.

Πῶ! πῶ! Θεούλη μου! σκότος, βροντῆ,
ἀνεμοστρόβιλος, θεοποντῆ,

νάτην! ὑφόνεται, μὰς κουκουλόνει,
ρουθούνια, στόματα, τὸ πᾶν βουλόνει.

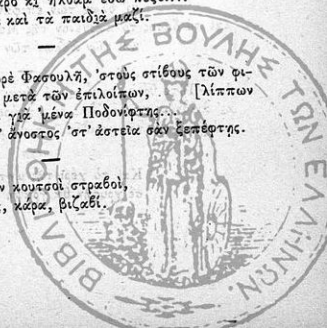
Αὐτὴ κανένα δὲν διακρίνει,
κι' 'στους πολέμους καὶ 'στὴν εἰρήνην
αὐτὴ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἀνθρώπους
λευκοὺς τοὺς βγάζει κι' ἀσπροπροσώπους.

Τέτοις φωνάζω, καὶ προτοῦ νὰ παύσουν τὸν ἀγῶνα,
'πῆρα τὴν Φασουλίνα μου, τὴν πρώτην Ἀμαζόνα,
καὶ πλῆθος διετρέξαμεν λευγῶν τε καὶ σταθίων
καὶ δρόμους ἐπιδόσαμεν πολλοὺς μετ' ἐμποδίων,
καὶ πρὶν ἀπ' ἔλους ῥθάσαμε, πρῶτοι τὴν νίκην φέροντες,
πρῶτοι τὸν Ποδονίρτειον κοιορτὸν ἐξαίροντες.

Χάσαμε καὶ τὸν γαΐδαρο κι' ἤλαθαμ' ἐδῶ περὶ...
κόμμα ποῦ δὲν ἐπήραμε καὶ τὰ παιδιὰ μὰς!

Π.—Πῆγα κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλῆ, 'στούς στίβους τῶν φι-
κι' ἐγύρισα ποδαρηθὸν μετὰ τῶν ἐπιλοιπῶν. [λίππων
κι' ὁ Ποδονίρτης ἔγινε γιὰ μένα Ποδονίρτης...
Φ.—Τὶ κρῖος εἶσαι κι' ἀνοστός 'στ' ἀστῆτα σαν ξεπέφτης.

Π.— Ἐτρέχαμ' κουτσοὶ στραβοὶ,
σοῦσταις, κάρα, βιζαβί.

Ἦγγανε ἄτον Ποδονίτη
καὶ γυρίσανε σάν γύφτοι.
Ἔφαγανε καὶ κοιτακίδια μὲ φρουρῶν ὑποκοπῶνους
κι' ἤλθον κοφομοσαζόμενοι ἄστ' ἀκλεινὰ ἰσοστερῶνους.

Φ. — Τίς ἀνήρ ἢ ποῖον βρέφος
σὲ κοινασάλεον νέφος
καὶ πυκνῶν χωμάτων ὄρος
δὲν ἐξήρθη παραφύρος;

Π. — Ποῖος ἀνοῖξε τὸ στόμα
καὶ δὲν βρέθηκε μέσα χῶμα,
κἂν τεμάχιον ἀγύρου,
κἂν καὶ κόκκον καββαλίνας
τῆς Φρού Φρού καὶ τοῦ Ζεφύρου,
τῆς Γιαννούλας, τῆς Πικυλίνης;

Φ. — Τίς τὸν στίβον διατρέγων νέος ἵππος κἂν ἵππότης
δὲν κατέπεσεν εἰς λάκκον, δὲν ἀπέμεινε χωλός;
τίς ἐκεῖ δὲν ἐλευκάνθη, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης,
εἴτε πλούσιος ἢ πένης, δίκαιος κ' ἀμικρτωλός;

Π. — Ποῖος δὲν ἤλθε σκονοχαρτής,
φιλιππέ μου Φασουλή;
πάντες ἐτραγαν ἐκ ταύτης,
ποῖος ὀλιγο, ποῖος πολὺ.

Φ. — Ποῖος ἀπὸ νέφθ σκόνης στεροβιλίζοντα κ' εὐδῶδη
δὲν ἐξήμνησε τὰ κάστρα τῶν Ρωμηῶν τὰ νεφελοδῶδη;
Τίνες ἐπ' αὐτῶν ἀνήλθον φρουρακωμένοι σάν μπαλόνια
καὶ κατόπιν δὲν κατήλθον φορτωμένοι μὲ γαλόνια;
Τίς Ρωμηός νεφελοκόκυξ, εἴτε νησιῆς ἢ χορτάτος,
σὲ κοινορτοῦ νεφέλας δὲν ἄστερέωσε τὸ κράτος;

Π. — Τίς οὐκ ὄφεται καὶ ταύτην τὴν μητέρα τὴν Ἑλλάδα
ἐπὶ νεφελῶν πετάσαν εἰς τῆς σκόνης τὴν κοιλάδα,
κ' ἐρχομένην ὁσονοῦπω μετὰ δοῦξ ὅπως κρίνη
τοὺς θανόντας ἐν πέλωμι κ' ἀναστάντας ἐν εἰρήνῃ;

Φ. — Τότε χωρισμός θά γίνη τῶν προδῶτων κ' ἐριφῶν,
τότε δὴ κρινεῖ τὰς πράξεις χρῆστων, χλοῦνων τε κ' ἀφῶν.
Τότε θά κριθῇ δίκαιως καθενὸς Ρωμηοῦ σοφία,
κάθε μέγας καὶ μικρός,
κ' ὁ Θανάσης ὁ Λοκρός,
κ' ὁ Βασίλης τῆς Χαλκίδος, κ' ὁ σὶρ Τζῶν κ' ἡ συντροπία.

Π. — Τότε θά κριθῇ δίκαιος κ' ἡ διοίκησις κ' ἡ Θέμις,
ποῦ ἂ ἀκούξῃ καὶ θά τρέμῃ,
τοῦ παπούλ' ἢ φαβορίτα, τοῦ Ζαχῆμ τὸ μουστάκι,
κ' ὄλων τῶν ἐπιτραφῶν,
καὶ τὸ δάσος τὸ παρθένον τῆς Μονῆς, τοῦ Γαλατάκη
καὶ τῶν ἄλλων τῶν Μονῶν.

Φ. — Τότε θά κριθῶν κ' αἱ νίκαι κατ' ἀπίστον καὶ βαρ-
κ' ἀνιδρύσει πυραμίδας ἐκ λαφύρων καὶ λαβάρων, [δάρων,
καὶ μοιράσει τὰς μερίδας ἵππων, μούλων, καὶ γαϊδάρων,

Καὶ τὸ χεῖρ τῆς μητρός
σὲ χροσπὴν θὰ γράψῃ πλάκα:

κλεβε πάντα γὰρ νὰ τρώῃ
κ' ἀρπαξὲ γὰρ νᾶχῃ, βλάκκ.

Τότε πλήθη ἂ ἀκλαζῶν
καὶ τὴν πλάκα θά φυλάξουν,
ἢ δὲ φίλιππος Ἑλλάς
μὲ τὰς δρόσας τὰς πολλὰς
μέσα σὲ λευκὴν νεφέλην ἀπὸ σκόνῃν μεγαλείου,
λῆρον κρούουσα Πινδάρου,
στῆδων δόξαν Βασιλείου,
ἐν πολλοῖς φιλογαϊδάρου.

Π. — Τὸτ' ἐν ἀγλή φαινή
φιλοδικίος κρινεῖ
τοὺς υἱούς τῆς τοῦ γενναίου, ποῦ τοὺς ἀλάλου ἀνεκί
μαχητῶν φιλογαϊδάρων καὶ φίλιππων γενεαί.

Φ. — Τότε δὴ καὶ σὺ κ' ἐγὼ,
ποῦ γὰρ ἀλάλου ἀργῶ,
θ' ἀνημνησάμεν τὸ κάλλος τῶν ἄλλων τῶν γενναίων,
ποῦ τὴν πλάσαν ἀρπυζίζου τῶν συγγενῶν Ἀθηναίων.
Κ' ὅπως ἔχει γίν' ἢ σφαρὰ, Περικλῆ σφουρακωμένη,
τόνομά σου νὰ τἀλλάξῃς, λογικὸ νὰ μὴ σὲ λένε.
Τοῦτο τῶνομά μου φέρει μὲ μὲγάλῃ σίγασι,
κ' ὅπως ζερεῖ τὸ νομίζω τὴν χειρῶν βρασιά.

Π. — Πᾶσσε πλέον τὸ βροσιδί,
φιλογαϊδάρε κασσιδί,
καὶ τὴν σκόνῃ τῆς Ἀθήνας καὶ τὴν σκόνῃ τὴν ἀπέξω
σοῦ τὴν φτύνω μὲς ἄστ' ἀμύτρα, κ' ἔλα ἔμπρὸς νὰ σοῦ τῆς
[βροξῶ.

Καὶ καμπόδας ποικιλίας,
μ' ἄλλους ἄδους ἀγγελαίος.

Ἰδοὺ καὶ πάλιν ὁ πολὺς,
ὁ Φάρος τῆς Ἀνατολῆς,
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἀνάμεστον ἐξ ὕλης
ὀρειᾶς καὶ ποικιλίας,
καὶ ἔχον εἰκόνας γλαφυρὰς τοῦ Πατριάρχου κ' ἄλλων ἑκ
ἱεραρχῶν μεγάλων,

Εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ἐκδιδατὰ φρονιδῶ
Γῶτα Σακελλαρίθι.

Εἰς τὸ Κουρετόν τὸ γνωστόν τοῦ Γιάννη τοῦ Μπαρτί,
ἐκεῖ ἄστ' Νίκης τὴν ὄδον σταματῆσαι, διαβάτῃ,
Μονάχα τέσσερις δραχμαὶ τὸν μῆνα σάν πληρῶνης,
ζουριέσαι, κουρεύεσαι, καὶ κατακαχαιρόνεις.

Ἐστὸ Παρθενωγαγιετόν τὸ πρῶτον τῆς Σκορδέλλῃ
πολὺς ἐπῆγε κόσμος καὶ τινες τῶν ἐν τέλει,
κ' ἐτέρωσαν εἰς θεὰν γυμναστικῆς εὐχαρίστον,
συγχαιρόντες τὸν Ζωῖτερ, τὸν γυμναστὴν τὸν ἄριστον.

Ὁ Μπὲκ βιβλίον ἐβγάλε περὶ Νευραρθηνείας,
ἔργον τοῦ Προδῆ καὶ τοῦ Μπαλλέτ, χάριν τῆς κοινωνίας.
Ὁρέστῃς ὁ Δαλιέσιος μετέφρασεν ἐσχάτως,
Ἀσκληπιάδης ἐμβριθῆς κ' ὕψηλῆς βαρβάτος.